

Ese de doa ori intr'o luna, adeca in 1 si 15 dupa c. v. in formatu de o cola si 1 1/2.
Atatu manuscrip-tele catu si banii de prenumeratiune se adreseze la redaptiune, localulu acestei-a: Strat'a postei vechie nr. 1. etagiulu 1. nr. 96.

AUROR'A ROMANA.

Foia beletristica.

Pretiuulu de prenumeratiune pentru provinciele austriace: la anu: 5 fl. la 1/2 de anu 2 fl. 50 cr.; pentru Romania si strainetate la anu 6 fl. 20 cr., la 1/2 de anu 3 fl. 10 cr. v. a. — Prenumeratiune la trei lune nu se primesce.

Anulu I. 1863.

Nr. 10.

Pest'a 15/27. Maiu.

Unu suspinu.

U ce-ti gresii eu Domne, alu totului parinte, De-amu meritatu mustrarea, cu carea me certezi?...
Credeamu, ca-su fara culpa, credeamu ca-su inocinte,
Credeamu ca-asia-su si-n ochii, cu carii me vighezi. —

Nu asteptamu pedepsa, d' in contra usiurare, Ca-ci greutati avutu-~~amu~~ cu sutele pe anu, De candu lasatu-~~amu~~ pragulu, si sinulu plinu de-amore
Alu parintescei case, in lume fui orfanu.

Dar' totu-mi fuse vieti'a, de si cu suferintie, Mai dulce 'n libertate de nime aternatu, Nici nu-mi trecea prin minte despotie'a 'nflu-intia,
Si silnic'a comanda, ce-'n traiu amu condemnatu.

Ca paserea d'in tufa, ce sbora pe campia Nutrindu-se cum pote, se-aventa-'ncotro va, Apoi la cuibu se-'ntorce, si 'n verdea-si casulia Cu sine multiamita incepe a canta.

Dar' deca este 'nchisa, nevinovata selava Unui crudelu capritiu, nu-'nceata a jali, Ci-'n doliu ciripesce, plangandu dupa dumbrava,
Si vre mai bine morte, decatu in cusica-a fi.

Asia si eu, o Domne, traiamu in liniscire, Me multiamiamu adese cu ce mi se-'ntemplă;

Aveamu de multe lipsa, necasuri si machnire, Dar' aste erau astadi, er' mane se-'ndrepta. —

Mergeamu la templu diu'a in orele-anumite De-a le jertfi Minervei si museloru diesci, Apoi in tempulu liberu la barcuri inverdite Mergeamu se-ascultu concertulu alu bardiloru codresci.

Cantamu si eu ca cucatu prin tufele umbröse, Iubindu se-mi aplecu fruntea pe-unu straturelu de flori;

Si dupa o primblare de prin poeni frumöse Iubiamu se mai dau ochii cu nimfele surori.

Iubiamu in mediulu serei d'in casa seu gradina Se-ascultu privighitorea scotiendu alu seu suspinu;

Se cantu si eu pe arfa la-a steleloru lumina, Se cantu, dar' numai singuru seu langa-unu chipu divinu.

Dar' astadi sum eu, Domne, menitu fara de vina

Se stau la inchisore, nu sciu de-a cui pecatu! Se dormu, candu somnulu fuge, si candu unu vasu me-ingana Se lasu culciusiu-'ndata, ca-ci ferulu a sunatu...

Se nu gustu aeru prospetu, candu sufletu-mi doresce,

Nici gratiele firei se nu le-admiru candu vreu; Departe de ce-i mandru, ce anim'a-mi iubescce, Se vegetezu ca selavulu, uitatu de Dumnedieu.

Eu nu-su spre acést'a sörte nascutu, tu scii stapane,
Ci liberu voiu in lume sê moru séu sê traescu;
Mi-i draga libertatea, in sinulu ei mi-i bine,
In sinulu ei voire-asiu viéti'a sê-mi finescu.

Câ-ci mie-mi place largulu, campi'a resfatiata,
Dumbravele romantici prin carile-amu crescutu,
Dar' nu-'n ungeriu de-unu stingenu, in vecinica tristétia,
Sê-mi trecu eu primavér'a, candu traiu-i mai placutu.

V. Bumbacu.

Unu balu mascatu in Bucuresci.

(Novela.)

(Inchiare.)

„Planulu loru erá dara facutu sî acuma sê imbracara in masca sî plecara la balu, prevediuti fiindu cu cele debuintiöse pentru realizarea planului loru. Ajungandu la pórt'a castelului betranulu mai siopti lui Barbu ce-va la ureche; „ai grija,“ dîse elu, „sê tientesci bine, ca sê cada mortu, baga sém'a inse, ca numai atunci sê tragi cocosiulu, candu Zoie se va fí suitu in carutia, ca nu cum-va in intunereculu noptii sê o nimeresci sî pe ea. Sum convinsu. cá ea, deca lu va vedé mortu, sê va reintörce acasa, sî apoi tu vei fí ferice.“

Intre astufelu de vorbe esira d'in castelu fara sê observe, cá betranulu Iov'a, incredintiatulu Zoiei siedeá afara langa pórt'a pe unu scaunu sî se desfeté cu privirea la mascele ce treceau la balu. Elu audîndu sioptirea acést'a si cunoscandu tonulu domnului seu se trase la umbra de la vederea lampeloru sî erá nevediu.

III.

In sal'a balului petrecerea decurgeá cu multa placere, unii conversau, altii saltau. Toti se pareau a fí indestuliti cu

petrecerea, numai doi dervisi, plini de seriositate nu se interesau de nimic'a, portarea loru erá misteriósa sî numai d'in candu in candu ascultau cu atentiune, cum unu pasia sioptesce unei baiadere ce-va la ureche. Dervisii se apropiu mai de multe ori de pasi'a, care se interesá numai de baiader'a frumósa, sî totudeuna dupa datina turcésca se iuchinau naintea lui. De ar scí pasi'a, care nu erá altulu, decatu Constantinu, éra baiader'a Zoie, cá dervisii au ascunsu sub vestmintele loru calugaresci revolvere, pumnali si alte arme, cari suntu destinate spre a face prin mörtea lui Constantinu capetu amorului intre cei doi teneri.

„Cadrilu, cadrilu,“ strigara mai multi d' intre ospeti. Totu insulu alergá sê-si affe domn'a angagiata; douedieci sî patru de barbati sî totu atâte cocóne se pusera vis-a-vis in ordinea receruta. Intre acesti unu pasia turcescu vis-a-vis cu baiader'a nóstra atrageá atentiunea tuturor-a; acesti doi turci se pareau a despretiuf paradisulu profetului, cá desfetarile lui le vietuescu in presentu.

Cadrilulu se finí, saltatorii se imprastiaru prin sala si se petreceau prin

glume și alte lucruri, cari sunt îndatinate în intervalul nesaltării.

Acuma intră în sala unu evreu polonesu, care se preambă prin toată sala aruncându-și ochii în toate laturile; elu se pareă, că caută pe cine-va. Căndu ajunsse la cele două persoane, ce erau îmbracate în vestminte dervisiesci, stete năntea lor, le măsură d'în capu până la petiōre și li amenință cu degetulu. Acestă'a inse într'unu balu mascatu nu are asia mare însemnătate, de acea nici dervisiu nostru nu luara notiția de amenințarea evreului.

Mască'a, ce intră după finirea cadriului și care n'aveă odichna nici într'unu locu eră Iov'a, servitoriulu betranu, carele, după ce audise cele ce parintele Zoiei șiopti lui Barbu mergându la balu, se îmbracă precum lu vedemu aci și veni la balu nutritu fiindu de acea dulce speranția, că dōra va poté conveni cu Zoie, ca sê i pōta comunică asasinarea intendanta. De trei ori încungiură sal'a, inse înzadaru; Zoie nu eră nicairi și cându vediu, că și dervisiu s'au perdutu d'innăntea ochiloru lui eschiamă cu mare dorere, „ah! vai!” și parasă sal'a.

* * *

Doă ore după mediulu noptii sunara, toată cetatea luandu afara otelulu în care se țieneă balulu și unde musică'ă cea sonōra încantă și farmecă pe cei ce încă nu s'au departatu, eră în lēganulu lui Morfeu.

Pifu, pafu; două descarcaturi cutremurara aerulu și conturbara liniscea noptii.

Pe strat'a S., ce se întinde de la castelulu vorniculu F. spre apusu, fugea o fēra sangeranda unu dervisiu sberându d'în toate poterile „hoti, ... Căndu eră sê între pe o strata, ce duce spre strat'a Podulu Mogosiōei fū prinsu de unu barbatu, carele i dīse: „Ce ai comisū Barbule, ticalosule?! ... Nu ti-amu

spusu sê te feresci de resbunarea-ti propusa, nu ti-amu spusu, ce sê faci?! ... Mergi, fugi, ticalosule, mai multu nu te cunoscū ... de adi năntea sê nu te cutezi a te numără între amicii mei; de adi năntea n'ai ce me mai agrăi „amice Ione!” ... eu te despretiuescū.”

„O nu, iubite Ione, nu me condamnă,” dise Barbu, „mergi cum poti mai iute la unghiulu castelulu vorniculu F.; acolo vei află mortu pe parintele Zoiei. Elu e îmbracatu ca mine în vestminte dervisiesci, îngrijesce-te de elu și-lu dū iu castelulu lui.”

După cuvintele aste fostii amici se despartira; Ionu plecă spre colțulu castelulu vorniculu F., eră Barbu și continuă fug'ă desperata.

Stimatii cetitori voru fi curiosi sê scie, cum s'ă potutu întemplă, ca parintele Zoiei sê zaca acuma mortu langa castelulu vorniculu F. Eăa asia. Dervisiu ajunsese, precum s'au fostu convorbitu cu o jumetate de ōra mai năntea, decātu pasi'ă cu baiader'ă la loculu, unde Mariōr'ă în o caruția asteptă pe Zoie și Constantinu. Ei se postara în o departare de treidiece de pasi de caruția și întunereculu noptii li favoriă tare. Asteptara o jumetate de ōra și acuma Zoie, insocita de Constantinu veni la loculu destinatu. Zoie se sui în caruția și cându Constantinu voi sê-i urmeze Barbu descarcă, armesarii se spariara și luara fug'ă, d'în caruția unu tipetu sfașiă aerulu și pasi'ă remase singuru ranitu fiindu în man'ă stenga. Constantinu nu-si perdū presentia spirtulu, ci scōse d'în pozunariu numai decātu unu revolveru, care lu portă la sine, se uită d'în care parte veni pusicatur'ă, vediu în întunerecu două umbre și de odată tientiă spre un'ă, descarcă și nimeri în petiorulu dreptu pe parintele Zoiei, carele cadu îndata la pamentu. Barbu o tulă la fuga și asia se întelni cu Ionu.

Constantinu nesciindu, câ celu ce cadiuse e parintele amantei sale, ci unu hotiu, luà direptiunea, in carea plecase caruti'a, inse inzadaru se straduiá elu d'in tóte poterile sê o ajunga, câ-ci nu-i fû cu potintia. Porni dar' spre cartirulu seu sê incalece unu calu si sê caute pe Mari'a, inse intrandu in chilia fû surprinsu de o scena infricosiata. Mari'a zaceá in patu, tóta in sange si fara de vieția. Mariór'a privigheá langa ca si plangeá cu amaru.

Elu ingenunchiá langa patulu ei si o prinse de mana, inse abia acuma oservá, câ si d'in man'a sa curge sange, dara dorerea, ce o simtiá elu in ânim'a sa vedindu pe Mari'a zacandu erá multu mai mare, decatu ceea, ce i-o casiunase ran'a, de aceea se si uitá iute de ea si contemplandu pe amant'a sa, dîse: „Zoie, angerulu meu, tu cadiusi viptim'a banditiloru; lasa-me sê moru si eu de odata cu tine....“ Dorerea cea cumplita i inecá graiulu si lacrimel curgeau in riuri d'in ochii lui.

Zoie luptandu-se in minutele aste cu mortea si deschise ochii si primul ei cuventu fû, „Unde e Constantinu?“

Aceste cuvinte cadiura ca balsamu vindicatoriu in ânim'a lui Constantinu si elu numai decátu se desteptá d'in dorerea sa si eschiamá, „Ah, tu traesci Zoiea mea?!“ Acuma urmá unu silentiu, care fû intreruptu numai prin suspinurile amantiloru si prin saruturile cele dese, ce le depuneá Constantinu pe fruntea Zoiei.

Servitoriulu lui Constantinu sosi cu mediculu, carele dechiará, câ ran'a Zoiei nu e asia periculósa si câ preste scurtu tempu potu caletorí.

Glontiulu lui Barbu, care erá munitu numai pentru Constantinu, ajunse si man'a stenga a Zoiei, ca sê se implinésca ce elu a disu amicului seu Ionu,

„amendoi au fostu fauratorii miesiorârii si rusinii mele, amendoi devue sê simtiésca resbunarea cea drepta a unui barbatu nobilu.“

In diu'a venitória capital'a nu vorbiá despre balulu trecutu, ci despre scen'a cea trista, ce s'a intemplatu langa castelulu vornicului F.; mii si mii de faime se respundisera prin tóte cercurile si sburandu câte un'a se substituá indata prin altele mai nóue.

Parintele Zoiei, pe care Ionu lu aflase ametítu si lu aduse in castelulu lui, se potú dupa unu tempu de o luna primblá pe càrgie prin chili'a sa si preste trei lune se bucurá de deplin'a sanetate remanendu-i inse ce-va, ce totudeuna i aduceá aminte de nóptea fatala; elu schiopá putientelu.

Omulu inse are o dorere mai mare, decátu tóte dorerile trupului si acést'a dorere e mustarea consciintiei.

Parintele Zoiei erá acuma trupesce sanetosu, inse in launtrulu ânimei patimá mai multu, decátu altadata. De câte ori si aduceá aminte de Zoie riuri de lacrimi i umpleau ochii si eschiamá cu dorere: O fic'a mea, érta-me!... O fic'a mea, vina in bratiel me se te stringu la ânim'a mea si sê-ti dau binecuventarea parintésca!... Pecatuitu-amu naintea lui Dumnedieu, pecatuitu-amu naintea ta.... Eu amu fostu celu mai nedreptu, celu mai tiranu cu tine, tu ângeru pamentescu..... Vina, vina, sê te mai vedu odata!!...

* * *

Constantinu d'inpreuna cu Zoie se insanetosiara preste scurtu tempu si parasira capital'a Romaniei. In manastirea N. d'in Moldavi'a unu egumenu i cununá. Ei mai remasera doue septemane in Moldavi'a, dupa aceea parasira si tier'a acést'a frumoza si romantica si

plecara la Neapole spre a gustá acolo,
neconturbati de nime, placerile sî dulcé-
ti'a teneretieloru sî amarei loru.

IV.

In batai'a sangerósa de la Silistri'a
Muscalii fura batuti, Turcii invinsera.

Dupa finirea bataiei ambele pârti
erau ingrijite de inmormentarea celoru
cadiuti; pe cei raniti i duceau in spitale

Intre ranitii Turciloru se aflá unu
oficeriu de spahi, carui-a unu glontiu de
tunu i-a sdrobotu petiorulu dreptu;
man'a stenga erá strapunsa de baionete.

Pe patulu mortii, intre cele mai gro-
zave torture eschiamá ranitulu, „Zoie,
Zoie, tu esci caus'a nefericirii mele, tu
mi-ai facutu acést'a!... Eu sî acuma te
iubescu...” sî cu aceste cuvinte si-a
datu sufletulu.

*

*

Parintele Zoiei siede machnitu sî
tristu, cu ochii plini de lacrimi perdi-
endu tota speranti'a de a mai vedé vre-
odata pe fic'a sa, in chili'a Zoiei pe o
sofa sî se uita la portretulu ei, ce erá
aninatu pe parete sî care totudeuna i
aduceá aminte de scen'a trista, candu
de odata usiele chilei se deschidu sî in
launtru intra unu domnu, o domna, ca-
rea aveá in bratielé sale unu copilasiu
frumosu, sî o domnisióra, a carei ochii
posiedeau o potere farmecatoria. Toti
stetera naintea betranului sî dómn'a
cu ochii plini de lacrimi i dîse: „Pa-
rinte, éca fic'a ta; éca prea iubitulu
meu sotiu; éca nepotulu teu; éca adóp-
t'a ta Mariórá.

Betranulu surprinsu de acést'a bu-
curia i imbratisiá pe toti sî nu potù sê
dica altu ce-va, decátu, „Fiti binecu-
ventati fiii mei.“

Pamfilu Valeanu.

Cantece.

I.

Erá diu'a 'nseinata,
Sórele frumosu luciá,
Sî-o columba superata
La feréstr'a mea bateá.
Ce vrei? mandra columbitia!
Sî feréstr'a i-amu deschisu, —
Ea-mi iutinde-o frundiulitia,
Ce amant'a mi-a tramisu.
Ah! ce faima me suprinde,
Mandr'a mea m'a sî zeuitatu,
Sî necasulu me cuprinde,
Ea e falsa, m'a 'nsielatu.
Adeveru! columb'a spune,
Mandr'a ta te-a parasitu, —
Esti departe de ea 'n lume,
Ea pe altulu si-a gasitu!
E premultu, eu nu-ti potu crede,
Bine sciu, cá me iubiá;
Inse póte vrú de-a mi perde
Bucuri'a, ce mi faceá.
Du-te mandra columbitia,
Spune-i tu, cá-mi pare reu, —
Du-i acést'a garofitia,
Ca se-mi duci si dorulu meu!
Dî-i cá este o dieire,
Sî o póte pedepsí,
Sê nu simta fericire,
Ori pe cine va iubi!

Pest'a Februaru 1857.

II.

Adu-ti mandra, inca-a minte,
Cátu de sinceru te-adoraiu, —
Ca sê-ti credu, iubesci ferbinte,
Tu in lacrimé jurai!
Dar' tu esti necredintiósa,
Sî pe mine m'ai seuitatu, —
Sórtea mea nenorócósa
Fórte crudu te-a blastematu!
Si blastemulu e pe mine,
Asuprirea-i o simtiescu,
Candu nu potu fi far' de tine,
Si-su silitu sê te iubescu.
Sórtea, greu me pedepsesce,
Cá-ci nu potu a te seuitá;
Fericirea mi lipsesce,
Numai tu, mi-o poti redá.

Pest'a Februaru 1857.

At. M. Marienescu.

Ospitalitatea remunerata s'eu Nunt'a risipita.

(Inchiare.)

Saladinu, carele lu iubiá fôrte tare, a-
dîndu acést'a se duse la elu sî dupa multe sî
mari rogâri aflà caus'a intristârii sî morbosî-
tâtii lui, lu certà aspru, câ de ce nu i-a spusu
mai de multu sî-lu rogà sê se mangâe asecur-
randu-lu, câ de va face acést'a elu inca se va
ingrijî, ca pe diu'a defipta sê fia in Pavi'a sî
totuodata î spuse, câ pe ce cale.

Domnulu Torello se încredîu in vorbele
lui Saladinu sî fiindu câ elu audise de multe
ori, câ acest'a e posibilu sî câ adeseori s'a sî
facutu, începù a se mangaié sî a stá de Sala-
dinu sê faca ce i-a promisù. Saladinu demandà
unui negromantu (vrajitoriu) alu seu, pe care
lu sciá câ e maestru mare, ca sê veda sî sê
tramita pe domnulu Torello intr' o nôpte pe
unu patu la Pavia. Negromantulù respunse,
câ va face, dara elu mai nainte lu va adormî,
câ-ci asia lu va tramite mai bine. Saladinu,
dupa ce a pusu tôte aceste la cale, se duse la
domnulu Torello sî-lu aflà otaritu sê mërga
pe diu'a detiermurita la Pavia, déca ar poté
cum-va, éra déca n'ar poté erá otaritu sê mora.
„Domnule Torello,“ dîse Saladinu, „déca iu-
besci cu atatu-a eféptu pe domn'a DTale sî
Te temi sê nu cada in man'a altuia, pentru
acea, dieu, eu nu Te potù mustrá nici de cum;
pentru câ, dieu, d'in câte donne amu vediutu
eu vre-odata, ea este acea, acârei moravuri, a
cârei maniere sî a cârei portare (lasandu la o
parte frumseti'a, carea e o flore trecatore) mi
s'au parutu a fi cele mai demne de lauda sî de
apretiare. Asiu fi doritu fôrte, ca deca Te-a
adusu sôrtea aici, sê fimu traitu impreuna
tempulu vietiei, ce mai avemu de a traî, dom-
nîndu amendoi ca frati in remnulu, ce-lu amu
eu. Dar' déca Ddieu nu mi-a concesu acést'a,
sî de alta parte DTa Ti-ai propusu in ânima-
Ti, ca s'eu sê mori s'eu sê ajungi pe diu'a de-
terminata in Pavi'a, asiu fi doritu celu puçinu
ca sê Te fiu sciutu mai de tempuriu ca sê Te
fiu tramisu sî eu la cas'a DTale cu acea onore,
cu acea marire, cu acea pompa, ce Ti se cu-
vine dupa meritele DTale. Dar' fiindu câ nu
potu acést'a sî DTa doresci sê fiu numai de-
câtu acolo, asia Te voiù tramite acumu cum
voiu poté sî precum Ti-amu spusu.“

„Domnulu meu,“ dîse domnulu Torello,
„faptele mi-au demustratu in destulu sî fara
vorbe binevointi'a DTale, carea eu n'amu mer-
ritatu-o niciodata intr' unu gradu atâtu-a de
mare. Despre acea, ce-mi dîci, chiar' de nu

mi-ai dice voiu traî sî voiu morî in cea mai
deplina convingere; dara fiindu câ eu astu-
felu m'amu otaritu, Te rogu ca acea, ce mi-ai
promisu câ vei face, sê sî faci indata, pentru câ
mane e diu'a cea d'in urma, in care devue sê
me mai astepte.“ Saladinu lu asecurà, câ va
face nemutatù.

Saladinu in ceea-l-alta dî, vrendu a lu
tramite in nôptea venitória, demandà sê as-
térna in o sala mare unu patu frumosu sî bo-
gatu de madratie, dupa datin'a de pe acolo,
tôte de catifea sî de panura intretiesuta cu
auru, éra pe de asupra sê puna unu covoru
lucratu in forme cu margele sî petri scumpe,
care apoi la noi fû stimatu de unu tesauru ne-
spusu de mare sî dupa acea sê puna dóue
perine, dupa cum se cereá la unu atare patu.
Dupa ce s'au facutu aceste-a demandà sê im-
brace pe domnulu Torello in vestumentulu
celu mai bogatu sî mai frumosu, ce s'a vediutu
ore candu, éra capulu sê i-lu incinga, dupa
datin'a lorù, cu o invelitóre d'in cele mai lungi.
Facandu-se nôpte Saladinu se duse cu mai
multi d'in baronii sei in chili'a, unde erá dom-
nulu Torello sî punendu-se langa elu începù
astufelu a-i vorbi lacrimandu:

„Domnule Torello, ór'a, carea me de-
sparte de DTa, se apropria sî fiindu-câ dru-
mulu, pe care trebue sê caletoresci nu-mi
permite sê Te insotiescu sî eu, nici sê tramitu
pe altii sê Te insotiesca, devue sê-mi iéu aici
in chilia adio de la DTa sî pentru acést'a amu
sî venitu. Dar' mai nainte de a Te lasá cu
Ddieu Te rogu pe amórea sî amicéti'a, ce
esiste intre noi sê nu me iuti, ci sê-Ti aduci
aminte de mine, sî, déca Ti se va poté sê vini,
nainte de ce ni vomu terminá dilele, vina sî
me cercetéza barem odata, dupa ce adeca Ti
vei fi pusu in ordine tôte trebile DTale in
Lombardi'a, ca astufelu nu numai sê amu bu-
curi'a de a Te mai vedé, ci totu de odata sê
potu suplini acelu defeptu, ce sum silitu sê-lu
comitu astadi, de-óre-ce DTa Te grabesci asia
tare. Inse sî pana candu vei poté face acest'a,
nu-Ti cada cu greu a me cercetá prin epistole
sî a cere de la mine ori ce-Ti va placé, câ-ci,
dieu, eu voiu face ori-ce pentru DTa mai bu-
curosù, decâtù pentru ori-care altulu.“

Domnulu Torello nu-si potù retiené la-
crimele, sî innecatu de ele respunse in putiene
cuvînte, câ nu e cu potintia, ca elu sê uite bi-
nefacerile sî marînimositatea lui sî câ elu va

face negresitu ce i-a comandatu numai sê ajunga acele dîle. Dupa aceea Saladinu imbratîsiandu-lu cu teneretia sî sarutandu-lu i dise inecatatu de lacrima; „Mergi dara cu Ddieu.“ Apoi esî d'in chilia, sî cei-a-l-alti baroni inca-sî luara adio de la Domnulu Torello sî se dusera cu Saladinu in sal'a, unde demandase pe pregatêscă patulu.

Erâ tardiu acuma; negromantulu asteptă tempulu sî se grabiă sê implinêscă ovagitur'a sî éca unu medicu vine cu unu felu de beutura, carea o dede domnului Torello dicandu, că e spre confortare sî-lu facu de o beu. Nu multu dupa aceea domnulu Torello adormi. Sî astufelu dormindu la comand'a lui Saladinu fû asiezatu pe acelu patu frumosu, pe care elu puse o diadema mare, frumoasa sî fôrte pretiôsa, pe carea erâ semnatu, că Saladinu o tramite anume muerii domnului Torello. Dupa aceea puse unu ânelu pe degetulu domnului Torello, sî in acestu-a erâ ferecatu unu rubinu stralucitoriu ca o faclia aprinsa, a cârui pretiu abia se poteă stimă. I incinse apricu o spada de unu pretiu fôrte mare, i mai puse d'innainte o sponca de margele, de cari nu se mai vediuse sî de alte petri scumpe. In urma i puse de amendône partile doue discuri mari, pline de dubloni sî pe langa elu multe siruri de margele, ânele, brâne sî alte lucruri, cari mi-ar trebuiu tempu îndelungatu ca sê le potu numeră pe tôte. Dupa ce s'au facutu tôte aceste-a Saladinu sarută de nou pe Torello sî demandă negromantului sê-lu spedze. Patulu in presentia lui Saladinu se radică indatu cu domnulu Torello sî disparu, éra Saladinu remase cu baronii sei vorbindu despre elu.

Domnulu Torello fû pusu, precum poftise, in biserica de la San-Pietro in Ciel-d'oro in Pavia cu tôte pretiositatile sî ornamentele amintite. Elu totu dormiă inca, candu éca palimariulu intra in biserica la rogatiunea manecării cu o lumina aprinsa. Elu dede d'in intemplanu numai de câtu cu ochii de acelu patu bogatu, sî nu numai câ-lu prinse mirare mare, ci plinu de frica panica o luă la talpa sî se întorse d'in biserica îndereptu. Abatele sî cei-a-l-alti calugari vediendu-lu fugindu se mirara sî-lu intrebara de ce fuge. Elu li spuse. „O — dise abatele — dóra tu nu esci copilu sî nu esci numai chiar de ieri la acést'a biserica, ca sê te sparii asia iute. Aid' sê mergemu sê vedemu de ce s'a spariatu.“

Astufelu aprindiendu mai multe lumini abatele intra d'inpreuna cu toti calugarii sei in biserica sî vediura acestu patu miraculosu sî bogatu, sî in elu pe cavalerulu, ce dormiă

Pe candu ei se uitau la frumôsele pretiosități, fara inse a se atinge de patu, se intemplă, că poterea beuturii trecuse sî astufelu domnulu Torello se desteptă sî ofită odata tare. Calugarii sî abatele, cum vediura acést'a, strigara inspaiementati: „dómne, apera-ne,“ sî apoi o luara la fuga.

Domnulu Torello deschidiendu ochii sî uitandu-se impregiuru cunoscu apriatu, că se afla acolo, unde disese catra Saladinu sê-lu tramita. Multiamitu tare de acést'a se scolă in susu, se uită la tote cele, ce erâ pe langa elu, sî cu tôte, că cunoscase de mai nainte magnificentia lui Saladinu, acuma i se parû sî mai mare sî o cunoscu sî mai bine. Cu tôte aste-a elu nu se conturbă nimicu sî vediendu pe calugari fugindu gâci indatu, că de ce fugu sî acuma incepú a strigă pe abatele pe nume sî alu rogă sê nu se tēma, câ-ci elu este nepotulu seu Torello. Abatele audindu acést'a se infrică sî mai tare, pentru că elu tienă, că Torello a moritu nainte de ast'a cu vre-o câte-va lune. Éra dupa ce, ca unu omu cu minte, se socoti mai bine sî fiindu că Torello totu lu strigă, sî facu semnulu santei cruci sî intră la elu. „O parinte — strigă Torello — de ce ve temeti? Eu sum viu, multiamita lui Ddieu, sî m'amu reintorsu îndereptu de acolo, de preste mare.“

Cu tôte, că Torello aveă barba mare sî erâ imbracatu arabescu, abatele lu cunoscu dupa câtu-va tempu sî capetandu curagiu lu prinse de mana sî i dîse; „Fiulu meu, bine ai venit.“ — Apoi continua mai departe, „sê nu te miri de spaim'a noastră, pentru că nime nu e in acést'a cetate, care sê nu créda de securu, că tu esci mortu sî eu potu sê-Ti spunu, că dómn'a Adaliet'a, soti'a ta, s'a maritatu a doura ora, constrinsa fiindu la acést'a prin rogarile sî amenintiarile rudelor ei, sî tocmai astadi trebue sê mérga la noulu ei barbatu; nunt'a sî tôte cele de lipsa la ospetiu suntu gata.“

Domnulu Torello scolandu-se d'in patulu bogatu sî salutandu cu caldura pe abatele sî pe cei-a-l-alti calugari i rogă sê nu spuna la nime, că s'a reintorsu, pana ce si va implini o tréba a sa. Dupa aceea li dîse sê puna bine tôte ornamentele pretiôse sî apoi nară abatelui tôte intemplanile sale pana la acelu momentu. Abatele se bucură de aceste intemplări fericite, sî amendoi multiamira lui Ddieu. Domnulu Torello intreba dupa aceea, că cine e noulu barbatu alu muerii sale. Abatele i spuse, carui-a domnulu Torello i dîse in urma: „mai nainte de a scî cine-va despre reintorcerea mea voiú sê vedu cum se va portă muerea mea la nunt'a

acést'a și de aceea, Te rogu, impartiesce-ti lucrurile asia, încâtu sê mergemu amendoi acolo, cu tôte câ nu e datin'a, ca persone de statulu calugarescu sê merga la petreceri de aceste-a."

Abatele respunse, câ i va implini bucurosu vo'ă, sî facandu-se diua tramise la mirele, câ elu sî inca unu sotiu alu seu vreu sê vina la nunt'a lui. Mirele nobilu respunse, câ se va bucură fôrte tare de acést'a. Sosindu or'a mancării domnulu Torello, imbracatu cum eră sî insocitu de abatele se duse la cas'a nolui mire. Toti, câti lu vedeau, se uitau la elu, ca la o minune, inse nime nu-lu cunosceă. Abatele spunea la toti; câ elu e unu saracinu, tramisu de sultanulu ca ambasadoru la regele Franciei. Astufelu domnulu Torello fú pusu la mеса, chiar fatia in fatia cu dómn'a sa. la care se uită cu cea mai mare placere sî i se pareă, câ citește d'in fati'a ei turburarea âni-meî pentru acést'a nunta. Asemenea sî ca se uită câte odata la elu, dar' nu, câ dóra l'ar cunósce, pentru câ barb'a cea marc, imbracamentulu straiuu sî credinti'a firma, ce o aveă despre mortea lui, nu-i permiteau asia ce-va.

Acuma i se parú domnului Torello, câ a venitulu tempulu sê o cerce, câ ôre mai aduce-si ea aminte de elu. Elu luă in mana ânelulu, ce i-lu dede dómn'a sa, candu se despartise, chiamă pe unu pagiu, ce sierbiă la mеса miresei sî-i dîse: „spune miresei, câ eu ti-amu spusu, câ in patri'a mea e datin'a, candu unu strainu, precum sum eu, ié parte la ospetiulu unei mirese, precum e ea, capeta de la mirésa unu semnu, câ i pare bine, câ ié sî elu parte la ospetiulu ei; spune-i, câ mirés'a tramite strai-nului pocalulu, d'in care bea ea, plinu de vinu, sî elu atuncia bea câtu vre d'in elu, pe urma lu tramite éra miresei indereptu sî ea bea ceea, ce a mai remasu.“ — Pagiulu spuse dómnei sî ea o dama culta si intielépta, crediendu câ elu e unu domnu mare sî pentru ca sê-i arete pare-rea ei de bine, câ a venitulu la ospetiu, demandă pagiuului sê umpla pocalulu celu mare, ce eră nainte ei, cu vinu sî sê-lu duca la boeriulu acelu strainu. Pagiulu facú, decum i demandase.

Intru aceea domnulu Torello ie in gura ânelulu, ce lu aveă de la dómn'a sa sî candu beu lu lasă in pocalu fara sê bage cine-va de séma sî lasandu putienu vinu pe fundulu pocalului, încâtu acoperi ânelulu, tramise miresei pocalulu indereptu. Ea, ca sê implinésca aceea datina, luă pocalulu, lu descoperi sî punendu-lu la gura vediu ânelulu, sê uită câtu-va tempu la elu sî nu dîse nimicu. In urma lu cunoscu, câ e ânelulu acelu-a, care-lu dede domnului Torello la despartire. Ea lu luă in mana, se uită

multu tempu la acelu-a, pe care-lu credea de strainu sî cunoscandu-lu, ca o nebuna resturnă més'a, ce eră naintea ei sî strigă; „acestu-a este barbatulu meu; dieu, acestu-a este domnulu Torello.“ Se duse la mеса, la care eră elu sî fara de a mai luă ce-va séma la vestu-mintele, ce o imbracau sî la objetele, ce erau pe mеса, se aruncă, câtu potú, la elu, lu strinse in bratie sî nime d'in cei, ce erau de fatia, nu o potú nici prin vorbe nici prin fapte desbaeră de la grumazulu lui, pana candu nu-i dîse domnulu Torello sê se astempere putientelu, câ-ci va avé inca tempu destulu sê-lu imbratísieze.

La cuvintele aste se lasă de dupa grumazulu sotiuului seu, éra domnulu Torello, fiindu câ nunt'a se turburase sî devenise încâtu-va mai via, ca mai nainte prin retragerea unui atare cavaleru, se rogă sê taca toti sî elu li nară tôte intemplerile d'in diu'a, in care a plecatu pana in momentul, in care se aflau sî inchiă cu aceea, câ nobilulu barbatu, care crediendu-lu pe elu mortu lause pe dómn'a sa de muere, sê nu se supere, déca elu fiindu inca in vietia i-o ie éra. Mirele, cu tôte câ-i eră cam rusîne, respunse liberu sî amicabile, câ elu pôte face, ce va vré cu lucrurile, cari suntu ale lui. Dómn'a lasă aci ânelulu sî cunun'a, ce i-o dede mirele, si puse pe degetu ânelulu, ce luase d'in pocalu sî diadem'a, ce i-o tramisese sultanulu si esindu d'in cas'a, in care se aflau se dusera cu tóta pomp'a de la nunta la cas'a domnului Torello. Ací mangaiara cu o petrecere lunga sî voiosa pe obidatii amici, rude si cetatieni, cari se uitau la elu, ca la unulu, ce a caditu d'in stele. Domnulu Torello dede o parte d'in pretiósele sale ornamente celui-a, care cheltuise la nunta, mai dede abatelui sî altoru mai multi; éra pe Saladinu lu insciúntiă prin mai multi soli, câ s'a reintorsu fericitu acasa sî câ totudeuna se consideră de amicul sî servulu lui. — Torello trai dupa aceea mai multi ani cu generós'a sa sotia in o iubire si mai mare, ca mai nainte.

Acestu-a a fostu finitulu aventureloru domnului Torello sî a iubitei sale dómne; acést'a remuneratiunea amicabilei sî promtei loru ospitalități. Multi se silescu sê faca asemenea, dara ei cu tôte, câ au mediulóce, totusi se pricepu atátu de reu in acestu lucru, încâtu mai nainte de ce ti-ar face o astufelu de ospitalitate, te facu sê o platesci mai scumpa, decum merita, sî apoi, déca nu afla nici o remuneratiune, nici ei, nici altii nu devue sê se mire de acést'a.

Trad. de Ar. Densusianu.

F O I S I O R A.

Aradu in 5/17 Maiu 1863.

Deschiderea Asociatiunii d'in Aradu.

V i scriu o bucuria mare, ca carea romanii d'in Ungari'a inca nu au avutu. Adunanti'a generale a Asociatiunii natiunali d'in Aradu pentru cultur'a si conversarea poporului romanu s'a deschisu cu solenitate in 30. Aprile/12. Maiu.

Dupa ce inca in 1861 mai multi barbati, petrunsi de zelulu natiunali s'i indemnati de geniulu progresului s'au intielesu intre sine a infiintiá in Aradu o societate, a carei scopu s'e fia cultur'a poporului romanu, ajutorirea teneriloru de la scoli, maestrie, negutiatorie s'i alte institute, precum s'i a acelorua, cari se deprindu cu literatur'a romana, au elucratu spriginiti fiindu de Il. Sa Dlu Procopiu Ivaciucovicu unu staverementu de statute, care s'i f'u asternutu la locurile mai innalte spre intarire. Dupa o asteptare indelungata staruitorii fura norocosi a vede statutele intarite prin preinnalt'a resolutiune d'in 17. Septemvre, tramisa cu decretulu aulicu d'in 18. Optomvre 1862 Nrulu 15,554; s'i alu innaltulu consiliu de locotenintia d'in 11. Fauru 1863 Nr. 10,280.

In urmare a acestei resolutiuni prefigandu-se diu'a deschiderii solenale pe 30. Aprile/12. Maiu si tramitiendu-se invitamintele pe la binevoitorii s'i innaintatorii literaturii nostre, o multime de partinitori, domni straluciti s'a adunatu pe diu'a defipta. Mai d'in tóte partile Ungariei locuite de romani se adunara mai multi inteleginti, unu numeru frumosu de preuti, docinti s'i o multime de popopu.

Solenitatea s'a tienutu in otelulu „La crucea alba.“ Preser'a serbării s'a inceputu cu o cina escelinte, totu in acelu otelu, unde music'a incantá pe cei de fatia cu melodie romane; toti, cari amu fostu ací ne-amu bucuratu vedendu poporulu infratitu cu inteleginti'a s'i cum frate cu frate, fia fostu acelu-a d'in poporu. ori nu, si stringeá man'a.

Deschiderea solena s'a inceputu in diu'a otarita la 9 óre deminetti'a cu chiamarea santului spirtu in biseric'a catedrala romana, unde a asistatu Il. Sa Dlu comite supremu, toti os-

petii, fundatorii si cei ce venisera la festivitatea deschiderii. Mis'a a celebratu-o Il. Sa Dlu Episcopu diecesanu, era corulu teologiloru facu impresiune placuta in cei de fatia.

Dupa chiamarea spirtului santu plecaramu in sal'a destinata pentru deschidere, „la crucea alba“ Ací sal'a s'i ambele galerie erau pline; o galeria ocupara domnele. Se tramise o deputatiune la presedintele interimalu Il. Sa Dlu Episcopu, carele in scurtu s'i aparú s'i cuprindiendu locul de presedinte rosti unu cuventu de deschidere, intreruptu de nenumerate „s'e traesca“ pentru Maiestatea Sa s'i innalt'a casa domnitoria, precum s'i pentru Il. Sa Dlu Presedinte, carele cu acest'a dechiará adunanti'a de deschisa. Notariulu comitetului interimalu Dlu Lazaru Ionescu tienu, ca respunsu la cuventulu Il. Sale Dlui Presedinte, unu discursu pomposu, intreruptu de urári dese, in care desfasiurandu folósele Asociatiunii indemná la conlucrare si cointielegere fratiésca, multiamindu totu odata Il. Sale Dlui Episcopu s'i Presedinte pentru staruintiele, ce a aretatu catra Asociatiune.

Dupa acest'a Il. Sa Dlu Presedinte preda Magnificulu Domnu Georgiu Pop'a, asesoru la tabl'a regia, presidiulu s'i se indepartéza, fiindu petrecutu de nenumeratele „S'e traesca“ a intregii adunári. Acestu actu s'a priimitu cu mare bucuria de tota adunanti'a. Cu departarea Il. Sale esira si Escelentiele loru doi generali d'in locu, cari erau de fatia, precum si unu colonelu s'i unu maioru.

Adunanti'a pertraptandu sub presidiulu nou reportulu comitetului interimalu si relatiunea despre ratiunile de pana ací a pasitu pe urma la alegerea membriloru, cu care actu s'a inchiatu siedinti'a dilei d'intaiiu.

In diu'a urmatória siedinti'a se incepu la 9 óre si jumetate. Sal'a, galeri'a de domne, precum si cea-l-alta erau pline de ospeti. Domnulu Presedinte interimalu deschidiendu adunanti'a i multiamesce pentru increderea de pana ací si depune presidiulu provocandu adunarea in intielesulu programului lit. b. p. 1. a-si alege pe presedintele si diregatorii sei. Magnificulu Dnu Georgiu Pop'a se scóla s'i

tenendu o cuventare plina de onóre sî stima
catra Il. Sa Dlu Episcopu sî aretandu cá dupa
grati'a Maiestãtii Sale adunanti'a póte Il. Sale
multiamí infintiarea Asociatiunii sî propune,
ca Dlu Presiedinte interimalu sê fia sî mai
incolo alesu de Presiedinte rogandu totu de
odata si pe Il. Sa Dlu Episcopu sê primésca
sî mai departe presidiulu. La cuvintele aste
ca fulgerulu erupsera intonarile de „Sê tra-
césca“ sî Il. Sa Dlu Episcopu vediendu atâtu-a
amóre sî confidintia concentrata in cei de fatia
catra person'a sa primí între achiamatiuni de
bucuria postulu de Presiedinte alu Asociati-
unii. Dupa aceea la propunerea Il. Sale Dlu
Presiedinte se alesera cu achiamatiune de vice-
presiedinti Reverendisimulu Dnu Canonicu d'in
Lugosiu Michaiu Nagy sî Magnificulu Domnu
Georgiu Popa; de secretari DD. Mironu Ro-
manu sî Ionu Popoviciu Deseanu. Totu la
propunerea Ilustritãtii Sale se alese cu unani-
mitate de directoru primariu Ilustrulu Dnu
Antoni de Mocioni sî la propunerea acestui
totu prin achiamatiune de directoru secunda-
riu Dlu Sigismundu Popoviciu, de esaptoru
D. Ionu Arcosi, de perceptoru D. Dr. Atana-
siu Siandoru, de economu D. Demetriu Teaha,
de bibliotecariu D. Ionu Bercianu, de fiscalu
D. Lazaru Ionescu, de notariu D. Georgiu
Dehelianu; éra de membri direptiunii: DD.

Ionu Ratiu, Ionu Tiaranu, Constantinu Ioano-
viciu, Ladislau Bogdanu, Ionu Siorbanu, Fi-
lipu Pascu, Aloisiu Vladu, Mironu Romanu,
Nicolau Filimonu, Ionu Popoviciu Deseanu,
Alesiu Popoviciu sî Ionu Moldavanu. Numele
tuturoru alesiloru au fostu petrecute de „Sê
traésca.“

Finindu-se alegerile Dlu Vincentiu Ba-
besiu propuse, ca adunanti'a se voteze Maies-
tatii Sale o adresa de multiamire, carea pro-
punere se primí cu unanimitate; éra Dlu
Babesiu cetindu proieptulu de adresa adunan-
ti'a lu primí in tóta estensiunea lui.

Acuma urmara mai multe cuventãri oca-
sionali sî pline de bucuria, precum a Dlui
Aloisiu Vladu, Dr. Aurelui Maniu sî Ionu
Bercianu.

In fine urmandu programulu Dlu Vasi-
lieviciu face motiunea despre infintiarea alu-
nieloru. A urmatu apoi inchiarea cu cuventu
stralucitu d'in partea Il. Sale Dlui Episcopu
sî Presiedinte, apoi a Dlui Ionu Moldovanu sî
asia adunanti'a între cele mai vie spresiuni de
bucuria s'a inchiatu, findu toti petrunci de
viitoriulu celu stralucitu sî de chemarea santa
a Asociatiunii. — Bucura-te sî tu Aurora d'in
Pest'a de Asociatiunea cea maretia de aici,
carea-ti va fi partinitoria!

G. D.

Cununa de noutãti.

(!) Amu adusu si noi noutatea acea cá Il.
Sa Dlu Episcopa d'in Oradea Mare Iosifu
Popu Selagianu s'a decisu a face fundatiune
pentru siese teneri juristi. Acuma Dlu Anderco
demintiesce faim'a acést'a, inse pe candu Dni'a
Sa se straduesce a o deminti, tocmai atunci
„Magyar Sajtó“ nu numai cá intaresce cele
atinse, ci ni aduce scirea cea imbucuratória,
cá Il. Sa voesce sê infintieze in Be-
iusiu o academia. Noi, pana candu nu
vomu primí vre-o insciintiare mai lamurita in
tréb'a acést'a, remanemu pe langa cele, ce
amu dîsu in numerulu trecutu, adeca, cá Il.
Sa va face fundatiune sî acést'a cu atâtu mai
tare o credemu, findu cá cunoscemu ánim'a
cea nobila sî marinimosa a Il. Sale sî ni adu-
cemu aminte de cuvintele-i rostite in Blasiu
„sum nepotu a lui Greg. Maioru, Be-
seric'a sinatiunea romana nu se va
insielá in mine.“

(!) Dlu Georgiu Baritiu a tramisu dómne-
loru d'in Pest'a, cari lu surprinsera pe diu'a

onomastica cu portofoliulu, amintitu in nume-
rulu trecutu, epistól'a urmatoria:

Domneloru! Atâtu adres'a Domniiloru
Vostre d'in 30/18. Aprile a. c. respirátore de
semtieminte nobile sî insuffetítore, cátu sî pre-
tiosulu suveniru esítu d'in manele DVóstre,
cu care ati aflatu de bine a me onorá sî sur-
prinde pentru activitatea mea de ani 25 desfa-
suirata pe campulu publicitãtii nóstre nationale,
m'a intaritu in acea credintia a mea, cumcá
Provedinti'a cea atotu buna sî atotu potinta
nu va suferí niciodata, ca natiunea romanésca
sê dispara d'in numerulu popóreloru europene,
ci i va conservá sî indieci poterile de viétia.
— Domni'a Vostra Domneloru, „sciti bine
intre ce felu de impregiurári grele amu ince-
putu a publicá sî a redige celu d'intâiu diur-
nalu romanescu“ in cuprinsulu monarchiei
austriace. Acést'a mi da sê pricepu, cá pe
candu eu d'in anii cei vigorosi ai juniei mele
sî de atunci încóce devenisemu pe nesciute
unu instrumentu in man'a Provedintiei, Dom-

ni'a Vóstra erati dispuse de catra Aceea-si ca Mame si ca Fiice ale natiunii, a urmari pasii mei si ai consocilor mei in lupt'a cea grea si adesea fatala, a rogá Ceriulu pentru noi, a consimti si compatimi, a impartí bucuriá si intristarea cu noi, si — oh Dumnedieule, aceste-a tóte fara a ne cunósce fatia la fatia! — Deci Dómnelor, prímescu cu profunda multiamita frumosulu suveniru de la DV., nu in sa ca unu semnu de recunoscintia, ci ca celu mai nemeritu mediulocu de incuragiare pentru mine si conluptatorii mei, spre a purcede pe calea apucata, pe carea judecat'a si finulu D. Vóstre instinctu o afla de sacra si salutara; lu prímescu totuodata ca unu talismanu aperatoru pentru restulu lupteloru nóstre, precum si ca unu depositu scumpu pentru pruncii mei, spre a nu se abate niciodinióra d'in direptiunea indegetata de D. Vóstra. Totuodata ve rogu Dómnelor, ca se binevoiti a priimi si D. Vóstre asigurarea de cea mai sincera si profunda stima, cu carea amu onóre a fi si a remané Alu Domniloru Vostre, — Brasiou 1863 Maiu 8 c. n. — sierbu si frate devotatu Georgiu Baritiu. m. p.

(!) Audímu, cá zelós'a reuniune a dómneloru d'in Lugosiu va arangiá in lun'a acést'a unu maialu. Venitulu curatu d'in acést'a petrecere se va impartí intre studintii seraci.

(!) Redaptiunea foiei nóstre tienú in $\frac{1}{4}$ Maiu maialu. Fiindu mai multi onoratori de fatia unu membru alu redaptiunii propuse, ca se se traga acuma sorte intre acei domni, cari ni-au tramisu deslegarea gácitureri d'in numerulu 8: Proieptulu se priimi si tragandu-se sorte bucuriá tuturoru-a crescu vediendu, cá sorte favorí pe Dr'a Irin'a Ratiu d'in Aradu, carei-a i se voru tramite poesiele lui Andreiu Muresianu.

Correspondintie.

Lugosiu 8. Maiu 1863.

In $\frac{1}{18}$ Aprile domnisiórele de aici au datu unu concertu in favórea maestrului lor. Intre aceste si domnisor'a Sofi'a Atanasieviciu a luat parte la concertu si a cantatu pe fortepiano „Carnevalulu d'in Bucuresci“ cu multa acuratetia si si-a castigatu aplause. Primimu cu bucuria acést'a, si cu atátu mai tare, cu cátu Dsiór'a Sofi'a numai sub acea conditiune a priimitu a luá parte, déca va cantá romanesce. Acést'a, precum si aceea, cá Dsiór'a pe langa o crescere solida si domestica nizuesce la cunoscintiele cele mai frumoase pentru o femeie, si la o virtuositate pe fortepiano, ce le-a si ajunsu pana la unu gradu frumosu, ne face

se ne bucurámu totuodata si de zelulu romanu alu Domnisiórei si cu mandria se o avemu intre femeile romane.

D'in strainetate.

(!) Imperatulu Napoleone intorcandu-se dílele aste de la revist'a, ce o tienú preste gard'a imperiala, intelni unu ospetiu d'in clasi'a poporului mergandu tocmai de la biserica acasa. Mirés'a tientá ochii spre imperatulu, carele calariá in fruntea stabului si se apropiá d'in ce in ce totu mai tare de trasur'a ei. „Sé ai norocu, domna draga. Esci frumoasa, — eu iti proftescu fericire si copii multi,“ díse imperatulu. Mirés'a numai de 18. ani de betrana rosi audíndu cuvintele aste, inse nu veni pr'in aceea in perplesitate, ci respunse: „Sire, pre celu intaiu nascutu alu meu lu punu sub protectiunea Maiestatii Tale.“ — „Pré bine,“ adaose imperatulu rídiendu, „cércame in tui-lerii, eu voiu fi negresítu acolo, si eu voiu sé fi nasiulu celui intaiu nascutu alu teu.“

(!) Avemu naintea nóstra statistic'a maritisiuriloru d'in Anglitér'a. cari s'au intemplatu in anulu 1861. Acést'a ni areta, cá 35 de fete s'au marítatu cáte de 15 ani. éra 10 prunci s'au insuratu in etate de 16 ani. Preste 70 de ani de betrani s'au cununatu 49 de insi, preste 80 de ani numai doi. Mai departe 157 de barbati s'au insuratu preste 70 de ani de betrani; doi d'intre cari unulu numerá 81, éra cela-l-altu 84 de ani. se cununara cu fete de 20 si 21 de ani.

(!) Sesulu frumosu are intáietate si naintea dreptatii. Acést'a se vede d'in o ordinatiune a tiarului, in carea sta, cá sesulu femescu numai atuncia se se judece si se se pedepséca dupa statariu, candu au participatu o crima, carea s'a efeptuitu deodata si prin barbati. In tóte cele-l-alte casuri, candu numai o femeie séu mai multe au facutu vre-o crima se se dee dreptu curtii criminale spre judecare.

(!) Doctorulu Riberi, fostulu medicu de curte alu regelui Victor Emannil a repausatu in anulu trecut. Riberi a testatu scientiei o suma frumoasa d'in averea sa si a denumitu de esecutoru alu testamentului seu academi'a medicina d'in Taurinu. Elu puse premiu de 20,000 de franci pentru opulu celu mai bunu d'in sfer'a medicino-chirurgica; — unu premiu, care se pote numí regescu. Terminulu e defiptu pe 31. Diecemvre 1864. Academi'a aminita denumesce o comisiune, carea va face cunoscutu resultatulu esaminárii pana in Iuliu 1865. Cu acést'a inse nu s'au gatatu premiele

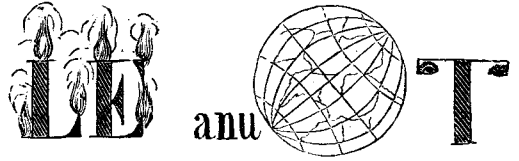
doctorului Riberi, că-ci elu a testatu siepte premie câte de 20,000 de franci, asia, încātu totu la trei ani sê se dee unulu. Lumea scientifica se va poté ocupá 21 de ani avendu acea dulce sperantia, că ostenelele sale póte voru fi remunerate regesse.

(!) In Genu'a unu barbatu traia cu o fêta in contuberniu. Intr' o dí plecá elu de acasa, se întorse inse pe neasteptate si aflá pe consoti'a sa in conversatiune cu unu individu straniu si lui suspiciosu. Ce face elu? Intinde necunoscutului man'a, lu asecura, că necredinti'a consotiei nu-lu supera nici decátu si-lu invita sê mérga amendoi sê bea unu pocalu de vinu. Femeea in tempulu acestu-a fuge de a casa si candu barbatulu se reintorse nu o aflá nicairi, de acea elu si se jorá, că se va resbuná pentru necredinti'a ei. Resbunarea lui a fostu acést'a, că facú d'in paie si derze o papusia, o imbracă in cele mai frumóse haine, ce le aflá in garderobulu perfidei si o animá intr' o ruda, ca monumentu alu necredintiei. Se pricepe de sine, că crinolinulu n'a fostu ertatu sê lipsésca d'in toalet'a papusiei. Speptacululu acestu-a, care durá trei díle si trei nopti, atrase o multíme de speptatori si erá sê se fínésca cu unu autodafé, déca cuestur'a nu luar fi impededatu. Unu sierbitoriu alu politiei se sui pe o scara, luá d'in verfulu rudei papusi'a si flamurele, ce o infrumsetiau si stinse luminele, cari mai tare mariau comed'i'a si asia speptacululu astu interesantu, monumentulu perfidiei se finí.

(!) In Perigueux se intempla ce-va interesantu. O dómna mergeá intr' o séra, insocita de mai multe persóne, de la o serata acasa. De odata incepú o fortuna infricosiata, tuná, fulgerá si — a tresmitu in crinolinatu domnei. Tresnetulu a sfarímatu in mii de bucáti cercurile crinolinului fara sê fia vatematu pe serman'a dómna, ori pe altu cine-va d'in societate.

(!) Clubulu Iokeyloru d'in Parisu a onoratu Domnisiorei Linowska, carea a invinsu cu rapirulu seu pe cei mai escelinti pugnatori, o sabia fórte pretiósá si artificiosu lucrata. Pe maneriu se afla panger'a Poloniei infrumsetiata cu diamanti si rubini. Pe sabia sta scrisu: Maniez la (l'Epée) pour votre patrie! pórtá-o pentru patri'a DTale.

REBU.*)

*) Terminulu deslegării e 10/22 Juniu; premiulu: o carte.

Gâcitur'a numerica

d'in nrulu 8. insemnéza:

Andrieu Muresianu
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16

- 1. 3. 14. 8. 7. = Adamu.
- 4. 1. 8. 16. = Ramu.
- 1. 7. 10. 16. = Auru.
- 3. 14. 7. 2. 1. = Dauna.
- 1. 4. 14. 3. 7. = Aradu.
- 8. 9. 10. 11. 12. 13. 16. = Muresiu.
- 1-16. = Andrieu Muresianu.

Deslegare buna primiramu de la domniórele: Anna Broté, fiic'a proprietariului Ionu Broté d'in Sabiu, Irin'a Ratiu, Eufemi'a Bordanu si de la urmotorii domni: Ionu Iovitia, Artemie Siarcadi, Vasiliu Iuti, M. R. (in Aradu), Demetriu Breadiu de Luczay, Alesandru Ciura, Teologii romani gherlani, C. Galantu si P. Francu, Teologii romani d'in Blasiu, Simeone Millianu, Alesiu Berende, Petru Bitai. — Premiulu lu castigá Domnisiore'a Irin'a Ratiu d'in Aradu.

Telegrafulu redaptiunei.

(!) Nicolau Boursanu in Teisiu: Epistol'a D Tale amu aretatu-o respectivului, inse elu dice, că despre ce ni serii tocmai acuma se afla sub tipariu. Noi de astadata nu potemu primí propunerile DTale. — Dlui M. in L. Observarile DTale suntu bune, in sa pana ni foi'a asia mica nu li potemu corespundé; dar' limb'a floriloru? — „La o copila romana“, in numerulu venitoriu. — St. Domne Elen'a B. in Brasio: Nu potemu promite nimicu pana nu vedemu lucrulu; ne rogamu, tramite-ni-lu. — Dlui P. in Bucuresci: Astepfámu cele promise. —

Proprietariu, redaptoru respundietoriu si edatoriu: **IOANICHIU MICULESCU.**

Mai avemu inca puține esemplarie complete d'in inceputu.

Cu tipariulu lui: **EMERICU BARTALITS.**